

21-09-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাৰ প্ৰতি মৰম আৰু সন্মান ৰাখিলে পিতাৰ আশীৰ্বাদ সদায় পাই থাকিবা, মায়াৰ মলিনতা আঁতৰি গৈ থাকিব"

***প্ৰশ্ন :-** এই চৈতন্য বাগিচাত কোনো ফুল ফুলি নুঠে, কলি কলিয়েই হৈ থাকে - কিয় ?

***উত্তৰ :-** কিয়নো পুৰুষাৰ্থত আলস্য আছে, স্মৰণ কৰাৰ যি সময় তেতিয়া শুই থাকে। এনেদৰে শুই থকা সকলে নিজৰ সময় অবাবতে হেৰুৱায়। যিয়ে শুই থাকে, তেওঁ সকলো হেৰুৱায়। বন্ধ কলি হৈয়ে থাকি যায়। সদায় গোলাপ ফুলৰ দৰে তেওঁলোক হয় যিয়ে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মত অলৰাউণ্ড পাৰ্টধাৰী হয় (সৰ্বতোমুখী ভূমিকা পালন কৰে)।

***গীত :-** এই সময় গৈ আছে..... (যহ ৰক্ত জা ৰহা হে...)

ওঁম্ শান্তি। এয়া কোনে বুজালে? বেহদৰ পিতাই সন্তানসকলক বুজালে। বেহদৰ যি ঘড়ী আছে তাত এতিয়া কিছু সময় অথবা কেইমিনিট মানহে বাকী আছে। ঘণ্টা গ'ল, কেইমিনিট মানহে বাকী আছে। যিসকল ভাল বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন সন্তান হয়, তেওঁলোকেহে জানে, ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই নহয় জানো। গোলাপ ফুলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি হয়। ইয়াতো গোলাপ ফুলেই আছে, কিন্তু তাৰ মাজত কোনোবাতো বন্ধ কলি হয়, কোনোবাতো আধা ফুলা হয়। তোমালোকৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মও যেন সদায় গোলাপ ফুলৰ দৰে, সদায় সৰ্বতোমুখী ভূমিকা পালন কৰোঁতা। তোমালোক সকলো ধৰ্মতকৈ উচ্চৰো উচ্চ ধৰ্মৰ চিৰকালৰ গোলাপ হোৱা। অন্য ধৰ্মাৱলম্বীসকল ক্ৰম অনুসৰি হয়, কোনোবা চম্পা, কোনোবা চমেলী, কোনোবা তগৰ, কোনোবা অক্ হয়। বাগিচা নহয় জানো। সকলো ধৰ্মৰে বাগিচা হয়। কন্যাসকলে জানে - উচ্চতকৈও উচ্চ ধৰ্ম হ'ল দেৱী-দেৱতাসকল ধৰ্ম। ঋতু যেতিয়া নাথাকে তেতিয়া নতুনকৈ ফুলা কলিও নাথাকে, কলি, ফুল একোৱে নাথাকে। (বাবাই আজি বাগিচাৰ পৰা এপাহ ডাঙৰ গোলাপ ফুল, এপাহ সৰু ফুল, এপাহ আধা ফুলা ফুল, এটা কলি, এটি বন্ধ কলি, এটি নতুনকৈ ফুলা কলি.... এনেকৈ বিভিন্ন ধৰণৰ ফুল আনি গাদীত ৰাখিছে)। এতিয়া চোৱা, নতুনকৈ ফুলা কলিও কোনোবাতো কেঁচা, কোনোবাতো আধা ফুলি আছে। কোনোবাতো ফুল হৈছে, কোনোবাতো বন্ধ কলি হৈয়ে আছে। কিছুমান মৰহি যায়, একেবাৰে নুফুলেই। সঁচাকৈ এনেকুৱা নহয় জানো। সেইকাৰণেই বাবাই কয় পুৰুষাৰ্থত আলস্য নানিবা। এইদৰে কলি কলি হৈয়েই হৈ থাকি নাযাবা। কোনোবা আধাতে থমকি ৰয়, ক্ৰমানুসৰি হয়। বুজা যায় এইটো অৱস্থাত এওঁ কি পদ পাব? সময় বহুত কম বাকী আছে। ঘড়ী বনোৱা হৈছে, (ঘড়ীৰ) কাঁটা কেইডালতো এতিয়া সলনি কৰিব নোৱাৰি। যুক্তিৰে এনেকুৱা বনাব লাগে, যাতে চিহ্ন থাকি যায়। ইয়াৰ পৰা আৰম্ভ হৈ এতিয়া কাঁটা ইয়ালৈকে আহি পাইছে। শূণ্যৰপৰা আৰম্ভ হৈ পুনৰ কাঁটা 12 ত আহি সম্পূৰ্ণ হয়। গতিকে এই চক্ৰতো প্ৰথমে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, এতিয়া হল অন্ত। যেতিয়াৰ পিতা আহে, তেতিয়াৰ পৰা গণনা কৰা হয়।

সেয়েহে পিতাই কয় - সন্তানসকল, সময় কেতিয়াও অপব্যয় নকৰিবা। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। যিমানে স্মৃতিত থাকিবা সিমানেই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বিকৰ্মতো সকলোৰে হৈ থাকে। এনেকৈ কোনেও নাভাবিবা যে আমাৰ দ্বাৰা নহয়। ইমান অহংকাৰ কোনেও নাৰাখিবা। বিকৰ্মতো বহুত গুণ্ডভাবেও হয়। এই ক্ষেত্ৰত বহুত সতৰ্ক হৈ থাকিব লাগে। এই ঘড়ীৰ দ্বাৰাতো তোমালোকে সময়ৰ বিষয়ে গম পাই যোৱা। মনুষ্যইতো ভাবে কলিযুগ এতিয়াও শিশু হৈয়েই

আছে। একেবাৰে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। এতিয়া তোমালোকে মৃত সকলক জগাব লাগে। ৰাতিপুৱা উঠি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। যিয়ে শুই থাকিব, তেওঁলোকে সকলো হেৰুৱাব। অৰ্থাৎ স্মৰণ কৰাৰ যি সময়, সেয়া হেৰুৱাব নালাগে। নহ'লে মৃত হৈয়ে থাকি যাব। কোনোবাতো কলি হৈয়েই থাকি যায়। ধুমুহাত ভাল ভাল কলিও সৰি যায়। ফুলো সৰে কলিও সৰে। যি কাঁইট সেই কাঁইট হৈয়ে থাকি যায়। দৈৱী কুলততো আহিব কিন্তু প্ৰজাত আহিব। তোমালোক হোৱাই গোলাপৰ গছৰ, কিন্তু ইমানতে আনন্দিত হৈ যাব নালাগে। যদিও মনুষ্যই এনেকৈ কয় যে স্বৰ্গলৈ গ'ল, কিন্তু কি হ'ল গৈ? ইয়াৰো কাৰণ থাকিব লাগিব নহয় জানো। এইটোতো সন্তানসকলে বুজি পায় যে যিমান বাবাৰ অতি সেৱাধাৰী সন্তান হ'ব তেওঁ সিমান অতি মৰমৰো হ'ব। এইটো সাধাৰণ কথা। সুসন্তান, আঙাকাৰী, সত্যনিষ্ঠ সন্তান মাক-পিতাৰ মৰমৰ হয়। মাইকী একেবাৰে অসাধু কৰি দিয়ে। গমেই নাপায় যে মোৰ দ্বাৰা ইমান ডাঙৰ ভুল হৈছে। বাবাই কয় - যিয়ে কৰিব তেওঁ পাবই। এনেকুৱা বিকৰ্ম নকৰিবা যাৰ বাবে শাস্তি খাবলগীয়া হয়। কিছুমানে বিকৰ্মৰ শাস্তি ইয়াতো ভোগ কৰে। কৰ্মভোগ হয়। গৰ্ভ জেলতো কৰ্মভোগ আছে। ইয়াৰ পৰা বহুত সাৱধানৰে এৰাই চলিব লাগে। মাইকী বহুত চয়তান সেইকাৰণে অতি মৰমৰ পিতাক সকলো সময়তে স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে। যেনেকৈ লৌকিক পিতাই নিজৰ সন্তানক জানে, তেনেকৈ পাৰলৌকিক পিতাইয়ো প্ৰত্যেক সন্তানক জানে। পিতাই নিজেই শুনায়- মই এজনৰে এওঁৰ শৰীৰত আছোঁ। কিমান অসংখ্য সন্তান আছে। এতিয়াটো আৰু বহুত আহিব। বৃক্ষ বাঢ়ি গৈ থাকে। ভগৱানৰ সন্মুখত ভক্তৰ ভিৰ হ'ব। শিৱৰ মন্দিৰত ইমান ভিৰ নহয়। ইয়াততো তোমালোকে বুজিছা কিমান ভিৰ হ'ব। সূৰ্য্যবংশী, চন্দ্ৰবংশীৰ ৰাজধানী স্থাপনা হ'ব। এই কথাবোৰ বুজিবলৈ বুদ্ধি বহুত বিশাল হোৱা উচিত। সচাকৈ ভক্ত যিয়ে ইমান ভক্তি কৰে, তেওঁৰ সন্মুখত ভগৱান আহিলে কিমান যে ভিৰ হ'ব।

তোমালোকে জানা বাবাই আমাক ৰাজযোগ শিকাই আছে কিন্তু ঘৰত থাকিও আমি পাহৰি যাওঁ। এয়া এনেকুৱা বিচিত্ৰ কথা যি লগত থাকিও আকৌ পাহৰি যায়। ইমান মৰম, সন্মান নাথাকে। বেজিত মামৰে ধৰিলে চুম্বকক আকৰ্ষণ কৰিব নোৱাৰে। যোগ আৰু জ্ঞান থাকিলে তেতিয়াহে মামৰ আতৰিব আৰু পৰমাত্মাৰ আশীৰ্বাদো লাগে নহয় জানো। মামৰ লাগি আছে, কোনো বস্তুত মামৰে ধৰিলে কেৰাচিনত ডুবাই দিয়া হয়। তোমালোকৰো যোগৰ দ্বাৰা মামৰ আতৰি যায়। আত্মা পৱিত্ৰ হৈ যায়। সেয়েহে পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, ফুল হৈ দেখুওৱা। সেই সময়ো সোনকালে আহিব যেতিয়া তোমালোক কাৰোৱাৰ সন্মুখত বহিবা আৰু তৎক্ষণাত তেওঁলোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'বলৈ ধৰিব। ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণুৰ সাক্ষাৎকাৰতো বহুতৰ হয়। নিৰ্দেশ দিয়ে - যোৱা বি.কে.ৰ ওচৰলৈ। ব্ৰহ্মাও বহি আছে, ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলো বহি আছে। আগলৈ বহুতৰে সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। বাবাই সাক্ষাৎকাৰ কৰায়, তুমি তালৈ যোৱা, মই তাত ৰাজযোগ শিকাই আছোঁ তাৰ দ্বাৰা তুমি এই পদ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰা। হয়ো মাত্ৰ ছেকেণ্ডৰ কথা। মনমনাভৱ। মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তুমি সূৰ্য্যবংশী হৈ যাবা। তাত হৈছে দৈৱী বংশী আৰু ইয়াত অসুৰ বংশী। কিমান ভালকৈ বুজোৱা হয়। যিকোনো বস্তুক সূক্ষ্ম কৰিবলৈ তাক গুৰি কৰা হয় নহয় জানো। ঘৰৰ ভেঁটি মজবুত কৰিবৰ কাৰণে কিমান কষ্ট কৰে। পিতাইয়ো কয় যিমান পাৰা মোক স্মৰণ কৰা। শিৱপুৰী আৰু বিষ্ণুপুৰীক স্মৰণ কৰা। এনেকৈ ভিতৰি ভিতৰি নিজে নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। প্ৰথমে নিজৰ মাজত চিন্তন কৰিব লাগে তাৰ পিছত কথা পাতিব লাগে - আনক বুজাবৰ কাৰণে। তোমালোকেও বুজাব লাগে।

সন্তানসকলে প্ৰদৰ্শনীত কিমান কষ্ট কৰে। সকলো বাখ্যা কৰিবলগীয়া কথা। মাত্ৰ শ্লোগান পঢ়ি কোনেও বুজিব নোৱাৰে। বাবাই বহি বুজায় - দেৱী-দেৱতাসকলে ৰাজ্য কেনেকৈ পালে? কোনে ৰাজযোগ শিকালে? ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়) - মই ৰাজযোগ শিকাওঁ, মই কওঁ - মোক স্মৰণ কৰা। শিৱপুৰী আৰু বিষ্ণুপুৰীক স্মৰণ কৰা। এতিয়া

প্ৰদৰ্শনীতো সন্তানসকলে ভালকৈ বুজাব লাগে। মেডিটেশ্বনৰ ওপৰতো বুজাব লাগে। আমিও মেডিটেশ্বন কৰো। চলা-ফুৰা কৰোঁতে পিতাৰ স্মৃতিত থাকি, পিতাৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰি থাকো। যেনেকৈ কোনো কৰ্মসূচী অনুসৰি কৰ'বালৈ যাব লগা হ'লে বুদ্ধিত থাকে যে আজি অমুকৰ ওচৰলৈ মই যাব লাগিব। কৰ্মসূচী পালা আৰু বুদ্ধি দৌৰি থাকিব। সময় ওচৰত চাপি আহিব, বুজিব এতিয়া মই যাব লাগিব। তোমালোকৰ ভিতৰতো এইটো থাকিব লাগে - বচ, এতিয়া আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব। এই পুৰণা চোলা এৰিব লাগিব। শিৱপুৰীলৈ যাব লাগিব। এই ৰাৱণপুৰীক এৰিব লাগিব। এইখন বহুত ছিঃ ছিঃ লেতেৰা দুনিয়া। এতিয়া আমি সংগমত বহি আছে। এয়া আইবন এজেড (লৌহ যুগৰ) শৰীৰ। বাবাই কয় - মোক স্মৰণ কৰি থাকা, তেতিয়া তোমালোক আত্মাসকলক শিৱপুৰীলৈ লৈ যাম। কৃষ্ণইতো লৈ নাযায়। গতিকে এয়া বুজাবলগীয়া কথা।

এতিয়া পিতাই কয় - মোক শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। এতিয়া তোমালোকে ৰাজযোগ শিকি আছে। তোমালোক শিৱপুৰীলৈ আহিব লাগিব, পিছত বিষ্ণুপুৰীত গুচি যাব। এয়াটো বুজাবলৈ সহজ হয়। শিৱপুৰীত অৰ্থাৎ মুক্তিধাম হৈ বিষ্ণুপুৰীলৈ (জীৱনমুক্তি) যাব লাগিব। সকলোৰে পিতা এজনেই। মুখ্যত এইটো কথা বুজাব লাগে। বাকী যিমনে শ্লোগান আদি নবনোৱা কয় সেয়া অযথা খৰচহে হয়। সকলো চিত্ৰই তোমালোকৰ ওচৰত আছে। কৰাচীত তোমালোকৰ ওচৰলৈ কিমান আহিছিল। ডাঙৰ স্থানত টেবুল-চকী ৰাখি থোৱা হৈছিল, যিয়ে আহিছিল তেওঁলোকক বহি বুজোৱা হৈছিল। আগতেতো ইমান জ্ঞান নাছিল। এতিয়াতো বহুত সহজ জ্ঞান পাইছা। পিতাকো জানা। পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। তেওঁৰ আদেশ হ'ল - মোক আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা। চিত্ৰ দেখুওৱাই ইয়াৰ ওপৰত বুজোৱা। আগতেতো বুজাওঁতে শুনি শুনি ধ্যানত গুছি গৈছিল। সেই সময়ত তোমালোক সৰু সৰু কলি আছিল। সকলো বাবাৰে চমৎকাৰ আছিল। ৰচী টানি নিছিল (বুদ্ধিযোগ স্বতঃ পিতাৰ ফালে গৈছিল)। এতিয়াতো বুজোৱাৰ অতি প্ৰয়োজন। আজিকালিৰ লোকসকলো বহুত বেয়া। প্ৰ-পত্ৰ পূৰণ নকৰিলে বৃত্তিৰ বিষয়ে গম পোৱা নাযায়। যিদৰে বেৰিষ্টাৰী আদি পঢ়োৱা শিক্ষক থাকে নহয় জানো। এই বেহদৰ পিতা কিমান ডাঙৰ শিক্ষক। সেই শিক্ষকেতো অতি বেছি বেৰিষ্টাৰ কৰি তুলিব। মাজতে যদি শৰীৰ ত্যাগ কৰিবলগীয়া হয় তেন্তে বেৰিষ্টাৰীও শেষ। এনেকুৱাতো নহয় যে সেয়া পৰৱৰ্তী জন্মত কামত আহিব। ইয়াত তোমালোকে যি কৰা, সেয়া তোমালোকে লগত লৈ যোৱা। আত্মাতে সংস্কাৰ থাকে। অৱশ্যে এইটোও হয়, সৰু শিশুৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয় অপৈণত হৈ থাকে, সেই কাৰণে ক'ব নোৱাৰে। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা একো কৰিব নোৱাৰে, কিন্তু সংস্কাৰতো লৈ যায় নহয় জানো। এয়া হ'ল অবিনাশী জ্ঞান, ডাঙৰ হৈ পুনৰ আহি জ্ঞান ল'ব। সেই আত্মা পুনৰ নিশ্চয় আহিব। কৰ'বাত নহয় কৰ'বাত কাৰোবাৰ কল্যাণ কৰিব। নিজৰ মাতা-পিতাক এই ফালে আকৰ্ষিত কৰিব। সৰু শিশু হ'লেও তথাপিও মম্মা-বাবাক দেখিলেই তেওঁলোকৰ মৰমে আকৰ্ষিত কৰিব। কৰ্মেন্দ্ৰিয় অপৈণত হোৱা কাৰণে বাৰ্তালাপতো কৰিব নোৱাৰিব। কিন্তু মৰম উপজিব সমগোত্ৰীয়ৰ প্ৰতি।

এই জ্ঞান অতি বিচিত্ৰ, ৰমণীয় আৰু সৰল। কিছুমানতো এনেকুৱা আছে যে কাঁইট কাঁইট হৈয়ে থাকি যায়। সত্যযুগ হৈছে গোলাপৰ বৃক্ষ। এতিয়াতো কাঁইট আছে। পুনৰ তাৰ মাজৰ পৰা কোনোবা কলি ওলাই আছে। চিৰ গোলাপতো হয় কিন্তু তাৰ মাজতো ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি হয়। প্ৰজাতো আহিব নহয় জানো। কলি হৈ পিছত মৰহি শেষ হৈ গ'লে সেয়া জানো পঢ়া হ'ল। যদি বন্ধ কলি বন্ধ হৈয়ে থাকে তেতিয়া প্ৰজাত গুছি যাব। যিসকল ফুল হ'ব তেওঁলোক ৰজা হৈ যাব। বাবাই যেতিয়া বাগিচাত যায় সন্তানসকলক বুজাবৰ কাৰণে ফুলো লৈ আহে। যদি এতিয়া পুৰুষাৰ্থ কৰি ফুল নোহোৱা তেন্তে পিছত বহুত অনুতাপ কৰিব লাগিব। এফালেতো বিকৰ্মৰ বোজা শিৰত আছেই, আকৌ আৰু বেছি শাস্তি খাই প্ৰজাৰ পদ পোৱাতো কি কামৰ হ'ল। এইটোতো বুজি পোৱা যে আমাৰ দৈৱী ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে।

প্ৰত্যেকেই বুজিব পাৰে কোন কি হ'বগৈ? অন্তৰত থাকিব কিমানলৈ পঢ়ি আছে, কি হ'মগৈ? ভালকৈ পঢ়া জনে অন্তৰেৰে মৰম কৰি থাকিব। বুজি পাব, এওঁ ৰজা হ'বগৈ। আগলৈ তোমালোকৰ বহুত সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। নপঢ়া সকল বহুত অনুতপ্ত হ'ব। সময় বহুত কম। পিছত ইমান বেগত যাবা কেনেকৈ। পিতাই কয় - সন্তান হৈ যদি আৰু বিকৰ্ম কৰা তেন্তে এশ গুণ শাস্তি খাব লাগিব। জেললৈ যোৱা কিছুমান চোৰৰ এইটোৱে ধাঙা হৈ পৰে - শাস্তি খোৱা, জেললৈ যোৱা।

এতিয়া তোমালোকে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে উচ্চতকৈও উচ্চ মহাৰজা-মহাৰাণী, সূৰ্য্যবংশী হ'বলৈ। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই নহয় জানো। যিয়ে পিতাক এৰি গুছি যাব তেওঁৰ কি অৱস্থা হ'ব! পিতাই কিমান ভাল ৰীতিৰে বুজায় কিন্তু ভাগ্যত যদি নাই তেতিয়া বুজি নাপায়, তেন্তে ভাগ্য গড়োতাজনে কি কৰিব পাৰে? পিতাইতো কয় - ফুল হোৱা, পিতাক পাহৰি নাযাব। এনেকুৱা পিতাৰ হাত কেতিয়াও এৰি নিদিবা। মায়া অজগৰে কেঁচাই কেঁচাই খাই পেলাব। এনেকুৱা ভুল নকৰিবা, যাৰ কাৰণে নিজৰ ৰাজ্য-ভাগ্য হেৰুৱাবলগীয়া হয়। পিছত কল্ল-কল্লান্তৰলৈ এনেকুৱাই চলন দেখিবলৈ পোৱা যাব যেনেকুৱা এতিয়া দেখা গৈছে। কাৰোবাৰ সতোপ্ৰধান চলন হয়, কাৰোবাৰ ৰজো আৰু কাৰোবাৰ তমো...। গ্ৰহচাৰীও ভাল-ভাল সন্তানৰ ওপৰত কাঢ়াকৈ বহি যায়। ভিতৰত ক'লা, বাহিৰত ভাল। ভুল কৰিলে আত্মা ক'লা হৈ পৰিব। ছাঁ ক'লা হয় সেইকাৰণে বাবাই কয় - এখন কাণেৰে শুনা, আনখনেৰে উলিয়াই দিয়া। বেয়া কথাৰ কাৰণে কাণ বন্ধ কৰি দিয়া। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্লৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) সদায় বিকৰ্ম বিনাশ কৰাৰ লগনত থাকিব লাগে। এতিয়া যাতে কোনো বিকৰ্ম নহয় তাৰ বাবে সাৱধান হ'ব লাগে।
- (2) মায়াৰ গ্ৰহচাৰীৰ পৰা হাত সাৰিবৰ কাৰণে বেয়া কথাৰ পৰা কাণ বন্ধ কৰি দিব লাগে। নিজৰ চলন সতোপ্ৰধান কৰি তুলিব লাগে। ভিতৰে বাহিৰে স্বচ্ছ হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** অমৃতবেলাৰ আধাৰৰ দ্বাৰা গোটেই দিনৰ দিনচৰ্চা সঠিককৈ ৰাখোঁতা সহজ পুৰুষাৰ্থী হোৱা

যেনেকৈ ট্ৰেইন লাইনৰ ওপৰত ঠিয় কৰাই দিলে আপোনাআপুনি ৰাস্তাৰে গৈ থাকে, তেনেকৈ নিতৌ অমৃতবেলা স্মৃতিৰ ৰেখাত ঠিয় হৈ যোৱা। অমৃতবেলা ঠিক হ'লে গোটেই দিনটো ঠিক হৈ যাব। অমৃতবেলাৰ আধাৰ দৃঢ় হ'লে গোটেই দিন স্বতঃ সহযোগ পাই থাকিবা আৰু পুৰুষাৰ্থও সহজ হৈ যাব। যিয়ে সদায় পিতাৰ স্মৃতি আৰু শ্ৰীমতৰ ৰেখাৰ ভিতৰত থাকে, এনেকুৱা সঁচা সীতা হয়, তেওঁৰ সিনেৰে এজন ৰামৰ স্মৃতি ধ্বনিত হৈ থাকে।

***প্ৰোগান:-** বাবাৰ সহায়ক গ্ৰহণ কৰিবলৈ হ'লে বুদ্ধিক একাগ্ৰ কৰি লোৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!
